

Sygn. akt I C 227/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Tomasz Sporysz

Protokolant: Marta Czyżewska

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2016 roku

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko P. D.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 227/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 lipca 2014 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego P. D. kwoty 5.127,54 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od 23 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pозew, k. 1-5). W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarł z (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług polegających na monitorowaniu obiektu mobilnego. Umowa ta zawierała zapis, że w przypadku jej przedterminowego rozwiązania z przyczyn leżących po stronie usługobiorcy będzie on obowiązany zapłacić karę umowną, wyliczoną jako iloczyn 50 % opłaty abonamentowej przemnożonej przez ilość pełnych miesięcy pozostałych do końca umowy. Wobec braku uregulowania przez pozwanego 9 faktur pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę i naliczył karę umowną – łączne zobowiązanie pozwanego wynosi 4727,98 zł. Ta wierzytelność została przeniesiona na stronę powodową w drodze umowy cesji zawartej w dniu 22 lipca 2013 r. 6 sierpnia 2013 r. strona powodowa wysłała do pozwanego wezwanie do zapłaty, pozwany wpłacił w kwietniu 2014 r. jedynie kwotę 500 zł. Na dochodzone pozwem roszczenie składają się: kwota należności głównej w wysokości 4727,98 zł, a także skapitalizowane odsetki za opóźnienie w wysokości 399,56 zł.

Postanowieniem z dnia 26 września 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w W. (postanowienie, k. 6).

Działając na wezwanie tutejszego Sądu pełnomocnik strony powodowej złożył dokumenty wykazujące jego umocowanie do reprezentowania strony powodowej, nie składając żadnych dokumentów mających stanowić dowody na okoliczności wskazane w żądaniu pozwu.

Pozwany prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na rozprawę, jak również nie zajął w sprawie stanowiska na piśmie. W związku z powyższym Sąd na rozprawie w dniu 14 marca 2016 r. wydał wyrok zaoczny stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c. Sąd nie przyjął za prawdziwe twierdzeń strony powodowej o okolicznościach

faktycznych przytoczonych w pozwie, albowiem po myśli do art. 339 § 2 k.p.c. uznał, że budzą one uzasadnione wątpliwości i w to miejsce próbował poczynić ustalenia faktyczne na podstawie złożonych przez stronę powodową dokumentów. Wobec faktu, że strona powodowa nie złożyła żadnych dokumentów celem ustalenia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, Sąd nie mógł ustalić w niniejszej sprawie stanu faktycznego, na podstawie którego mogłoby zostać wydane rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ze względu na powyższą zasadę dotyczącą ciężaru dowodu, według art. 232 k.p.c., strona w postępowaniu sądowym jest zobowiązana wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie jej twierdzeń. Niewątpliwie, w świetle zasady wyrażonej w art. 6 k.c., na stronie powodowej spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia powództwa okoliczności, w tym istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności oraz jej nabycia przez powoda w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela.

Mając na uwadze aktywność dowodową powoda, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, w ocenie Sądu jego roszczenie należało uznać za nieudowodnione.

W ocenie Sądu powołany w pozwie fakt przelewu wierzytelności wobec pozwanego budzi istotne wątpliwości.

Powód reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedłożył umowy cesji wierzytelności wraz z listą wierzytelności zawierającą wierzytelność dochodzoną od pozwanego, na poparcie legitymacji czynnej do brania udziału w niniejszym postępowaniu, przez co nie wykazał, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanemu i wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, co z kolei uprawniałoby go do żądania spełnienia świadczenia.

Strona powodowa nie przedkładając umowy cesji wierzytelności i spisu wierzytelności uniemożliwiła zweryfikowanie okoliczności, czy wierzytelność wobec pozwanego przeszła skutecznie na stronę powodową.

Fakt zawarcia umowy cesji powoduje, że po stronie powodowej winna istnieć legitymacja czynna do brania udziału w niniejszym postępowaniu. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Jednakże, jak zasadnie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Jednocześnie w myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową.

Brak dokumentów, z których w sposób nie budzący wątpliwości wynikałoby, że wierzytelność wobec pozwanego przeszła skutecznie na stronę powodową, skutkuje brakiem legitymacji czynnej po stronie powodowej.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku dowodów świadczących w sposób jednoznaczny i niewątpliwie o przejściu na powoda wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem, choć to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, powództwo należało oddalić.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z tej przyczyny, że powód nie wykazał w sposób należyty zarówno zasadności, istnienia jak i wysokości żadanego roszczenia.

Powód nie przedstawił dokumentów, które wskazywałyby na istniejące zadłużenie pozwanego w wysokości 5.127,54 złotych, w szczególności umowy o monitorowanie obiektu mobilnego, o której mowa w pozwie. Powód nie przedstawił żadnej dokumentacji dotyczącej powstania dochodzonej przez niego wierzytelności. Tym samym powód nie udowodnił czy wierzytelność ta w ogóle istnieje, a jeśli tak – to w jakiej wysokości i od kiedy jest wymagalna.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania faktyczne i prawne, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.